

BLAKE CROUCH

TEMNÁ HMOTA

ZELENÝ
KOČUR

BLAKE CROUCH

TEMNÁ HMOTA

**ZELENÝ[®]
KOCŮR**

Z anglického originálu Blake Crouch: Dark Matter (Crown, 2016) preložil Peter Macsovszky

Zodpovedný a jazykový redaktor: Jaroslav Šrank
Translation © 2017 by Peter Macsovszky

Copyright © DARK MATTER by Blake Crouch, 2016
Slovak Edition © 2017 by Zelený kocúr s. r. o.
www.zelenykocur.sk

Grafická úprava: Design Amorandi
ISBN 978-80-89761-35-7

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať alebo ukladať vo vyhľadávacom systéme ani byť prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom elektronicke, mechanicky, kopírovaním, nahrávaním alebo iným spôsobom rozširovaná bez predchádzajúceho výslovného písomného súhlasu vydavateľa.

Venujem každému, koho zaujíma, ako by vyzeral
jeho život na konci cesty, na ktorú sa nevydal.

Čo mohlo byť a čo bolo,
smeruje k jednému koncu, ktorý je vždy prítomný.
Kroky znejú v pamäti
chodbou, ktorou sme sa nikdy nedali,
k dverám, ktoré sme neotvorili
...

T. S. Eliot: Burnt Norton
(preložili J. Buzássy a Z. Bothová)

JEDEN

Najradšej mám štvrtkové večery.

Majú v sebe čosi nadčasové.

Trávime ich len v trojici – v rodinnom kruhu.

Môj syn Charlie sedí pri stole a kreslí si do skicára. Má už takmer pätnásť rokov. V lete chlapec vyrástol o šesť centimetrov a už je takmer taký vysoký ako ja.

Prestanem na chvíľu krájať cibuľu a poviem: „Môžem sa pozrieť?“

Zdvihne skicár a ukazuje mi horské pásmo, ktoré vyzerá ako z inej planéty.

„Pekné,“ poviem. „To si si nakreslil len tak?“

„Nie, do školy. Na zajtra.“

„Tak to dokonči, pán Posledná minúta.“

Stojím v kuchyni, som šťastný a trochu pripitý a netuším, že dnes večer sa toto všetko skončí. Všetko, čo poznám, všetko, čo mám rád.

Nikto vás nevaruje, že o chvíľu nastane zmena a všetko bude preč. Nijaké poplašné zariadenie, nijaký náznak, že ste sa ocitli nad priepasťou. Možno preto sú tragédie také tragické. Nejde len o to, čo sa udeje, ale ako sa to udeje: úder od chrbta, ktorý vás zasiahne z ničoho nič vo chvíli, keď to najmenej čakáte. Nemáte čas ani len uskočiť a zareagovať.

Vo víne sa odráža svetlo žiaroviek a cibuľa mi začína štipať oči. V pracovni sa na kotúči starého gramofónu krúti Thelonus Monk. Sýty zvuk analógovej nahrávky sa mi nikdy nezunuje, obzvlášť ten praskot medzi jednotlivými pesničkami.

V pracovni sa mi hromadia kopy vzácnych vinylov, vravím si, že niektorý deň ich budem musieť usporiadať.

Moja manželka Daniela sedí na kuchynskom ostrove, v jednej ruke krúti takmer prázdny vínový pohár, v druhej drží telefón. Oči neodtrhne od obrazovky, no cíti, že sa na ňu dívam a škerím sa.

„Viem, že porušujem hlavné pravidlo rodinného večera,“ povie.

„Čo je také súrne?“ pýtam sa.

Zadáva sa svojimi tmavými, španielskymi očami do mojich. „Nič.“

Podídem k nej, pomaly vyberiem telefón z jej ruky a položím ho na kuchynskú linku.

„Čo keby si spravila cestoviny?“ navrhнем.

„Radšej sa budem pozeráť, ako variš ty.“

„Fakticky?“ Potom tichšie dodám: „Vzrušuje ťa to, však?“

„Nie. Len je oveľa príjemnejšie popíjať a zaháľať.“

V jej dychu cítiť opojnú vôňu vína a má neskutočný úsmev, ktorý ma vždy dostane.

Dopijem pohár. „Otvoríme ešte jednu fľašu, si za?“

„Skvelý nápad.“

Kým vyťahujem štupeľ z fľaše, Daniela sa znovu zmocní telefónu a ukazuje mi jeho obrazovku. „Čítala som recenziu na výstavu Marshe Altmanovej, ktorá vyšla v Chicago Magazine.“

„Pochválili ju?“

„Hej, vlastne to bol ľubostný list.“

„Výborne.“

„Vždy som si myslela...“ Daniela nedokončí vetu, ale ja viem, čo chcela povedať. Pred pätnástimi rokmi, keď sme sa ešte nepoznali, Daniela bola na chicagskej umeleckej scéne nováčik. Mala ateliér v Bucktowne, vystavovala v poltucte galérií a práve usporiadala svoju prvú samostatnú výstavu v New Yorku. A vtedy som do jej života vstúpil ja. A Charlie. Zápas so zákerou popôrodnou depresiou.

S presmerovaním života.

Teraz dáva súkromné hodiny umenia stredoškólakom.

„Niežeby som sa netešila z jej úspechu. Myslím, že je skvelá a zaslúži si to.“

„Uľaví sa ti, ak ti poviem, že Ryan Holder získal Paviovu cenu?“

„A to je čo?“

„Multidisciplinárna odmena, ktorá sa udeľuje za úspechy dosiahnuté v biológii. Ryan ju dostal za svoju prácu v oblasti neurovedy.“

„Je to dôležitá cena?“

„Milión dolárov. Pocty. Otvára stavidlá grantových peňazí.“

„A srdcia asistentiek.“

„Samozrejme, je to skutočné ocenenie. Pozval ma na dnes večer na malú neformálnu oslavu, ale odmietol som.“

„Prečo?“

„Pretože je to náš večer.“

„Mal si tam ísť.“

„Ja by som tam predsa len nechodil.“

Daniela zdvihla svoj prázdny pohár. „Takže vravíš, že dnes večer máme obaja pádny dôvod vypiť veľa vína.“

Pobozkám ju a veľkoryso nám nalejem z práve otvorenej fľaše.

„Tú cenu mohli dať tebe,“ vraví Daniela.

„A tebe by mala patriť umelecká scéna tohto mesta.“

„Lenže my sme urobili toto.“ Daniela pokynie rukou na naše kráľovstvo s vysokým stropom, vybudované z hnedého pieskovca. Kúpil som ho z dedičstva v čase, keď som ešte Danieľu nepoznal. „A urobili sme tamto,“ povie a ukáže na Charlieho, ktorý kreslí s presne takým krásnym sústredením ako Daniela, keď sa pohrúži do maľby.

Ako rodič tínedžera sa cítim dosť čudne. Jedna vec je vychovávať malého chlapca, no celkom iné je, keď taký človek na prahu dospelosti začne hľadať u svojho rodiča múdrosť.

Mám pocit, ako keby som nemal veľmi čo poskytnúť. Viem, sú otcovia, ktorí sa na svet pozerajú určitým spôsobom, všetko im je jasné, o ničom nepochybujú a vedia, čo majú svojim synom a dcéram povedať. Lenže ja medzi nich nepatrím. Čím som starší, tým menej rozumiem svetu. Mám rád svojho syna. Znamená pre mňa všetko. A predsa sa nemôžem zbaviť pocitu, že ho sklamem. Posielam ho medzi vlkov iba s omrvinkami mojej neistej životnej filozofie.

Prejdem ku skrini vedľa drezu, otvorím ju a začnem hľadať nádobu s cestovinami fettuccine.

Daniela sa obráti k Charliemu a vraví: „Tvoj otec mal dostať Nobelovu cenu.“

Zasmejem sa. „Tak to si prehnela.“

„Charlie, nenechaj sa zmiašť. Tvoj otec je génus.“

„Si zlatá,“ poviem. „A trochu opitá.“

„Vieš, že mám pravdu. Veda urobila menší pokrok, pretože ty miluješ svoju rodinu.“

Iba sa usmievam. Keď si Daniela vypije, stanú sa tri veci: zvýrazní sa jej prirodzený prízvuk, začne byť agresívne láskavá a má sklony zveličovať.

„Raz večer mi tvoj otec povedal – nikdy na to nezabudnem –, že venovať sa len výskumu, to človeku zničí život. Povedal, že...“ Na okamih, na moje prekvapenie, ju premôžu emócie. Oči sa jej zahmlia a hlava sa jej roztrasie ako zakaždým, keď má plač na krajíčku. V poslednom okamihu sa však spamätá a nával citov potlačí. „Povedal: Daniela, na smrteľnej posteli budem radšej spomínať na teba ako na chladné, sterilné laboratórium.“

Pozriem na Charlieho, vidím, ako mu pri kreslení behajú oči.

Asi je v pomykove z toho, že sme ho vystavili rodičovskej melodráme.

Dívam sa do skrine a čakám, kým zvieravá bolesť v hrdle poľaví.

Keď bolesť ustúpi, schmatnem cestoviny a zatvorím dvere.

Daniela pije svoje víno.

Charlie kreslí.

„A kde je tá Ryanova párty?“ spýta sa Daniela.

„Vo Village Tap.“

„To je tvoj bar, Jason.“

„No a?“

Prejde ku mne, vezme mi z rúk škatuľu s cestovinami.

„Chod' a pripi si so svojím starým kolegom, chlapče. Povedz mu, že si naňho hrdý. So vztýčenou hlavou. Povedz mu, že mu blahoželám.“

„Nepoviem mu, že si povedala, že mu blahoželáš.“

„A prečo?“

„Lebo po tebe ide.“

„Prestaň.“

„Je to pravda. Už dávno. Ešte keď sme bývali na internáte. Pamätáš sa na vlašajšiu vianočnú párty? Pokúšal sa ťa odlákať pod imelo, aby ťa mohol pobožkať.“

Daniela sa len zasmee a vraví: „Večera bude na stole, len čo sa vrátiš.“

„Čo znamená, že by som tu mal byť o...“

„Štyridsaťpäť minút!“

„Čo by som si bez teba počal?“

Pobožká ma.

„Lepšie nepomyslieť.“

Schmatnem kľúče a peňaženku z keramickej misy, ktorá je za mikrovlnkou, a prejdem do jedálne, pričom pohľadom zavadím o teseraktový luster nad stolom. Daniela mi ho dala pri príležitosti desiateho výročia nášho sobáša. Najlepší darček, aký som kedy dostal.

Keď už som pri vchodových dverách, Daniela zakričí: „Cestou späť prines zmrzlinu!“

„Mätovú s čokoládou!“ povie Charlie.

Vztýčim palec.

Neobzriem sa.

Nerozlúčim sa.

A nebadane uplynie aj táto chvíľa.

Keď skončí všetko, čo poznám, všetko, čo mám rád.

Žijem vo svojej štvrti už dvadsať rokov a nepoznám nič príjemnejšie ako prvý októbrový týždeň v Logan Square. Zakaždým si spomeniem na vetu od F. Scotta Fitzgeralda: *Život aj tento rok začína odznova – sotva nastanú chladné jesenné dni.*

Večer je chladný, ale natoľko jasný, že na oblohe vidno hrstku hviezd. Bary hučia viac než inokedy, sú plné sklamaných fanúšikov Chicago Cubs.

Zastanem na chodníku, ktorý osvetľuje blikanie krikľavého nápisu VILLAGE TAP, a zadívam sa do otvorených dverí rôzneho baru, aký nájdete v každej poriadnej chicagskej štvrti. A zhodou okolností je to moje napájadlo. Z domu to mám na skok – len niekoľko blokov od môjho hnedého pieskovca.

Prejdem cez modrú žiaru neónového nápisu vo výklade a vojdem dnu.

Popri bare si razím cestu cez dav, ktorý obklopuje Ryana Holdera. Matt, barman a majiteľ, mi kývne na pozdrav.

Vravím Ryanovi: „Práve sme sa o tebe rozprávali s Danielou.“

Usmeje sa. V porovnaní s ostatnými profesormi vyzerá úžasne – je v skvelej forme, opálený, v čiernom roláku, brada starostlivo pristrihnutá.

„Doparoma, teším sa, že ťa vidím. Som dojatý, že si prišiel. Miláčik?“ Ryan sa dotkne obnaženého pleca mladej ženy, ktorá sedí na stoličke vedľa neho. „Nebude ti prekážať, ak si môj dávny milý priateľ na chvíľu sadne na tvoju stoličku?“

Žena poslušne opustí svoje miesto a ja vyleziem na barovú stoličku vedľa Ryana.

Ryan privolá barmana. „Chceme, aby ste nám naliali dvakrát z najdrahšieho nápoja, aký tu máte.“

„Ryan, to nie je potrebné.“

Uchopí ma za rameno. „Dnes večer pijeme len to najlepšie.“

Matt vraví: „Mám Macallan Twenty-Five.“

„Dupľu. Na môj účet.“

Keď sa barman vzdiali, Ryan ma buchne do ramena. Poriadne. Človek by na prvý pohľad nepovedal, že je to vedec. Na vysokej škole hrával lakros, široké plecia mu zostali dodnes a pohybuje sa s ľahkosťou rodeného atléta.

„Ako sa má Charlie a krásna Daniela?“

„Výborne.“

„Mal si ju vziať so sebou. Nevidel som ju od vlaňajších Vianoc.“

„Odkazuje ti, že ti blahoželá.“

„Máš dobrú ženu, ale to nie je nijaká novinka.“

„A čo ty? Je nejaká šanca, že sa v blízkej budúcnosti usadiš?“

„Malá. Život starého mládenca a z neho plynúce výhody mi, zdá sa, neprekážajú. Stále si na Lakemonte?“

„Hej.“

„Slušná škola. Fyzika na bakalárskom stupni, však?“

„Presne tak.“

„Takže učíš...“

„Kvantovú mechaniku. Najmä úvod. Nič ohromujúce.“

Matt nám prinesie nápoje, Ryan ich prevezme a jeden pohár postaví pred mňa.

„Takže táto oslava...“ poviem.

„Nič formálne. Zorganizovalo ju zopár mojich postgraduálnych študentov. Ide im len o to, aby sa opili a potom na mňa mohli spievať ódy.“

„Je to pre teba významný rok, Ryan. Stále si pamätám, že si takmer pohorel na diferenciálnych rovniciach.“

„A ty si mi zachránil kožu. A nie raz.“

Za fasádou sebavedomia a lesku na okamih zazriem toho pojašeného, po zábave dychtiaceho vysokoškoláka, s ktorým som poldruha roka býval v jednom hnusnom byte.

Spýtam sa ho: „Paviovu cenu si získal za...”

„Za objav, že prefrontálny kortex je generátor vedomia.“

„Jasné. Pravdaže. Čítal som o tom článok.“

„A aký je tvoj názor?“

„Oslňujúce.“

Môj kompliment ho očividne teší.

„Ak mám byť úprimný, Jason, a hovorím to bez falošnej skromnosti, vždy som si myslel, že autorom významných článkov si mal byť ty.“

„Naozaj?“

Skúmavo si ma prezrie ponad čierne plastové okuliare.

„Pochopiteľne. Si bystrejší ako ja. Každý to vedel.“

Pijem svoju whisky a snažím sa vychutnať si ju.

Ryan vraví: „Môžem sa ťa niečo spýtať? Sám seba vnímaš viac ako bádateľa alebo ako učiteľa?“

„Ja...”

„Pretože ja sa považujem predovšetkým za človeka, ktorý hľadá odpovede na zásadné otázky. Takže ak títo ľudia okolo mňa,“ Ryan pohybom ruky ukáže na zväčšujúci sa zástup študentov, „sú dosť bystrí na to, aby načerpali vedomosti už len z čírej mojej prítomnosti... nech sa páči. Odovzdávanie poznatkov ma však nezaujíma. Záleží mi len na vede. Na výskume.“

Zachytím v jeho hlase náznak podráždenosti či zlosti. Ak sa vystupňuje, ktovie, do čoho vyústi.

Snažím sa to odbiť smiechom. „Ryan, ty sa na mňa hneváš? Znie to, ako keby si si myslel, že som ťa nechal v štiche.“

„Pozri. Učil som na MIT, Harvarde, Johnsovi Hopkinsovi, na najlepších školách zemegule. Poznám tých najbystrejších sráčov. Jason, všetko mohlo byť inak, keby si sa rozhodol zostať. Keby si bol vydržal. Namiesto toho vyučuješ fyziku budúcich doktorov a patentových zástupcov.“

„Nemôžeme byť všetci superhviezdy ako ty, Ryan.“

„Nemôžete, keď nemáte výdrž.“

Dopil som svoju whisky.

„No... dobre sme si pokecali,“ poviem a zostúpim z barovej stoličky.

„Nebuď taký, Jason. Veď som ti zložil kompliment.“

„Som na teba hrdý, človeče. Myslím to vážne.“

„Jason.“

„Vďaka za drink.“

Znovu som vonku, kráčam po chodníku. Čím viac sa vzdiaľujem od Ryana, tým som nahnevanejší.

A ani neviem, na koho.

Tvár mi horí.

Po spánkoch mi stekajú pramienky potu.

Semafor ukazuje červenú, ale ja si ho nevšímam a vstúpim na vozovku. Strhnem sa na zvuk pribrzdzených pneumatík, škripanie gumy o asfalt.

Obrátim sa a neveriacky civiem, ako sa na mňa rúti žltý taxík.

Cez približujúce sa čelné sklo úplne zreteľne vidím taxikára – fúzatý muž, oči vyvalené v čírej panike, brzdí, aby sa vyhol nárazu.

Potom pocítim pod rukami teplý, žltý kov kapoty a taxikár na mňa z okienka zakričí: „Ty debil, takmer si zomrel! Otvor oči!“

Spoza taxíka sa ozvú klaksóny.

Vraciam sa na chodník a sledujem prúd obnovenej premávky.

Šoféri troch áut spomaľujú a každý z nich mi láskavo ukazuje vztýčený prostredník.

Predajňa Whole Foods páchne ako hipisáčka, s ktorou som chodil pred Danielou – zmesou čerstvého ovocia, mletej kávy a prchavých olejov.

Vďaka incidentu s taxíkom mi prestalo šumieť v hlave a teraz sa v akomsi nejasnom, letargickom a ospalom stave prehŕňam v chladničkách.

Keď som znovu vonku, cítim, že sa ochladilo. Od jazera pofukuje svieži vietor ohlasujúci posranú zimu, ktorá už číha za rohom.

V plátennej taške nesiem zmrzlinu a domov sa vraciam po inej trase. Je to o šesť blokov dlhšia cesta, no tú chvíľu, ktorú stratím, mi vynahradí samota. Po zážitku s taxíkom a stretnutí s Ryanom potrebujem extra čas na to, aby som sa spamätal.

Prejdem popri stavenisku, ktoré je v noci opustené, a o niekoľko blokov ďalej miniem ihrisko základnej školy, kam chodil môj syn, kovovú šmýkačku lesknúcu sa vo svetle pouličnej lampy a hojdačky pohybujúce sa vo vánku.

Tieto jesenné večery majú v sebe akúsi energiu, ktorá kde-si hlboko vo mne prebúdza čosi primitívne. Čosi dávne. Čosi z detstva, ktoré som strávil v západnej Iowe. Vybavujú sa mi stredoškolské futbalové zápasy a hráči vo svetle reflektorov. Cítim vôňu zrelých jablák a trpký pach sudového piva na oslavách uprostred kukuričných polí. Je noc, veziem sa na korbe starého pick-upu po poľnej ceste, tvár mi ovieva vietor, zadné svetlá auta sfarbujú rozvírený prach do červena a predo mnou sa rozprestiera celý život.

A v tom spočíva čaro mladosti.

Všetkým preniká ľahkosť, pretože človeka ešte neťažia prekliate rozhodnutia, nemá záväzky a cesta, ktorá sa pred ním rozvetvuje, sľubuje nedozerané možnosti.

Žijem si dobre, no už veľmi dlho som nepocítil ľahkosť bytia. Nič mi ju nepribližuje väčšmi ako takéto večery.

Chlad mi prečisťuje hlavu.

Už aby som bol znovu doma. Tuším zapálím umelé poľená v plynovom kozube. Nikdy to nerobíme pred Halloweenom, no dnes večer je neobvyčajne chladno. Prešiel som vo vetre míľu a túžim len po tom, aby som mohol sedieť pri ohnisku s Danielou, Charliem a s pohárom vína v ruke.

Ulica vedie popod nadzemnú dráhu.

Prejdem pod hrdzavou konštrukciou železnice.

V mojich očiach nadzemná dráha symbolizuje mesto väčšmi než silueta mrakodrapov.

Z celej cesty mám tento úsek najradšej, pretože je najtmavší a najtichší.

V tej chvíli...

Nepremávajú nijaké vlaky.

Nevidno nijaké predné svetlá.

Nepočuť nijaký hluk z krčiem.

Nič, len kdesi nad hlavou vzdialený hukot lietadla, ktoré sa chystá pristáť na letisku O'Hare.

Moment...

Niečo sa približuje – stupaje na chodníku...

Obzriem sa.

Rúti sa ku mne akýsi tieň, vzdialenosť medzi nami sa zmenšuje rýchlejšie, než stihnem pochopiť, čo sa deje.

Prvé, čo vidím, je tvár.

Mátožne biela.

Vysoké klenuté obočie. Asi namaľované.

Našpúlené červené pery. Príliš tenké. Príliš dokonalé.

A šokujúce oči – veľké, čierne ako uhoľ, bez zreničiek a dúhoviek.

Potom vidím hlaveň zbrane, desať centimetrov od špičky môjho nosa.

Hlboký, chrapľavý hlas, ktorý vychádza spoza masky gejšy, vraví: „Otoč sa.“

Váham. Som taký ohúrený, že sa nevládzem pohnúť.

Chlapík tlačí zbraň do mojej tváre.

Otočím sa.

Prv než mu stihnem povedať, že peňaženku mám v ľavom prednom vrecku, povie: „Tvoje peniaze ma nezaujímajú. Kráčaj.“

Pohnem sa.

„Rýchlejšie.“

Pridám do kroku.

„Čo chcete?“ pýtam sa.

„Drž hubu.“

Po nadzemnej dráhe prehrmí vlak a my sa vynoríme z tmy tunela. Srdce mi v hrudi prudko bije. Známu štvrt pozorujem s nečakaným a hlbokým záujmom. Na druhej strane ulice stojí skupina mestských domov s bránami, kým táto strana pozostáva z drobných podnikov, ktoré zatvárajú o piatej.

Nechtové štúdio.

Právnická kancelária.

Oprarovňa spotrebičov.

Predajňa pneumatík.

Táto štvrt je hotové mesto duchov, na ulici ani nohy.

„Vidíš to terénne vozidlo?“ pýta sa ma neznámy. Na obrubníku predou mnou stojí zaparkovaný čierny Lincoln Navigator. Začviriká alarm. „Sadni si na miesto vodiča.“

„O čo vám ide...“

„Alebo môžeš vykrvacať tu na chodníku.“

Otvorím dvere na strane vodiča a šuchnem sa za volant.

„Moja taška s nákupom,“ poviem.

„Ber ju.“ Vlezie na sedadlo za mnou. „Naštartuj.“

Zavriem dvere a plátennú tašku s nápisom Whole Foods uložím na podlahu pred sedadlom spolujazdca. V aute panuje také ticho, že počujem, ako mi pulz búši o bubienky.

„Na čo čakáš?“ pýta sa.

Stisnem štartér.

„Zapni navigáciu.“

Zapnem ju.

„Klikni na predchádzajúce adresy.“

Nikdy som nemal auto so zabudovaným GPS a chvíľu trvá, kým na dotykovej obrazovke nájdem správne políčko.

Objavia sa tri lokality.

Jedna z nich je moja adresa. Druhá je adresa univerzity, kde pracujem.

„Vy ma sledujete?“ pýtam sa.

„Zvoľ Pulaski Drive.“

Zvolím adresu Pulaski Drive 1400, Chicago, Illinois, 60616. Nemám ani potuchy, kde to je. Ženský hlas GPS ma inštruuje: *Otočte sa o stoosemdesiat stupňov tam, kde je to povolené, a prejdite tisícristo metrov.*

Zaradím rýchlosť a zabočím na neosvetlenú ulicu.

Muž za mnou vraví: „Zapni si pás.“

Opášem sa a on urobí to isté.

„Jason, aby bolo medzi nami jasno. Ak nebudeš do písmaena dodržiavať moje príkazy, zastrelím ťa cez sedadlo. Rozumieš, čo ti hovorím?“

„Áno.“

Prechádzame cez štvrť, v ktorej bývam. Rád by som vedel, či ju ešte uvidím.

Zastanem na červenú pred mojím rožným barom. Cez temne sfarbené bočné okno vidím, že dvere baru sú stále roztvorené. Zazriem Matta a v húfe aj Ryana, ako sedí na barovej stoličke obrátený chrbtom k barovému pultu, lakťami opretý o ošúchané drevo, a predsedá zboru svojich absolventov. Asi ich straší poučným príbehom o zlyhaní svojho niekdajšieho spolubývajúceho.

Chcem naňho zavolať. Aby som ho upovedomil, že som v ma-léri. A že potrebujem...

„Máš zelenú, Jason.“

Na križovatke zrýchlim.

GPS nám radí, aby sme šli východným smerom cez Logan Square na Kennedyho diaľnicu, kde mi ľahostajný ženský hlas nariadi: *Po tridsiatich metroch zabočte vpravo a prejdite tridsať-dva kilometrov.*

Premávka smerujúca na juh nie je hustá, takže bez ťažkostí udržiavam tachometer na rýchlosti 110 km za hodinu. Ruky sa mi na koženom volante potia a v duchu sa pýtam, či dnes večer zomriem.

Napadne mi, že ak prežijem, už navždy si budem pamätať, že tento život opúšťame rovnako, ako keď doň prichádzame